

عنوان مقاله:

نقش رویکرد محله محوری در پایداری اجتماعی- فرهنگی شهرها

محل انتشار:

همایش ملی شهرسازی فرهنگ گرا (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

زهرا بیداریخت - کارشناس ارشد معماری، مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد شوشتر

سهیل تاجیک - کارشناس معماری

خلاصه مقاله:

در شهرسازی مدرن، شهر به روش انتزاعی از بالا و به مثابه کلیتی در فضا که نیازمند نظام دهی و مدیریت بود، دیده می شد. در دوران معاصر تلاش برای ایجاد اجتماع منسجم محلی، از مناظرات سیاسی و اجتماعی درباره محله گرایی گرفته تا ارائه انواع پیشنهادات برای طراحی محله های پایدار دوباره آغاز شده است. این روند که می توان شهرگرایی خرد نامید به دنبال طراحی و ایجاد محله ها و مجتمع های زیستی پایدار و کوچک مقیاس بوده است. به موازات این مسئله آنچه که مسلم است، پایداری نه با واژه امروزی آن بلکه از نظر مفهوم در ذات بسیاری از فرهنگهای بومی پیش از دوران صنعتی مورد استفاده بوده و از زمان انقلاب صنعتی و یا ظهور مدرنیسم به فراموشی سپرده شده است، که بازآفرینی آن در قالب توسعه پایدار تبلور یافته است. در این مقاله سعی بر آنست تا با واشکافی لزوم احیای رویکرد محله محوری در شهرسازی مدرن، ویژگی های کالبدی و کارکردی محله در گذشته و حال را شناسایی کرده و در ادامه پایداری اجتماعی- فرهنگی در این نظام شهری مورد ارزیابی قرارگیرد. آنچه که در شفاف سازی این دیدگاه قابل اشاره است، شناسایی نظام محلات شهرهای ایرانی و شهرک های جدید در جهان امروز است که برخی از آنها در این مجال مورد بررسی قرارگرفته است. نتیجه بدست آمده حاکی از پویایی، سرزندگی و تعاملات اجتماعی موجود در ساختار محله ای در شهر که سبب پایداری اجتماعی- فرهنگی فضاهای شهری میگردد.

کلمات کلیدی:

محله، پایداری، رویکرد محله محور، پایداری اجتماعی - فرهنگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/333776>

